

[Jensen Christensen.]

„Det var ikke nogen let Opgave i Tider som disse at tage Krigsinvalidelovgivningen for Sønderjylland op til Revision, særlig ikke, naar der forelaa en saadan Mængde Krav om Ændringer paa forskellige Omraader, som der gjorde. Det er mig derfor en stor Tilfredsstillelse at se, at Udvalget i hvert Fald i alt væsentligt har været enigt med mig i baade de Ændringer, der er foreslaaet, og med Hensyn til Fastlæggelsen af de økonomiske Rammer. Jeg takker Udvalget for dets Arbejde og for dets Tilslutning til Lovforslaget, og jeg kan altsaa tiltræde de Ændringer, der er foreslaaet af Udvalget, idet jeg om disse kun skal gøre nogle ganske faa Bemærkninger.“

De Ændringer, der blev foreslaaet, var med Undtagelse af en enkelt en yderligere Imødekommen af Krigsinvalidernes Ønsker, og jeg vil derfor gerne benytte Lejligheden til at faa denne Misforstaaelse ud af Verden. Det, som man fra Socialministeriets Side foreslog i 1932, mødte ingenlunde Modstand her i Landstinget, tværtimod mødte det Velvilje baade ved Lovforslagets første Behandling, under Udvalgsbehandlingen og ved de Ændringsforslag, der blev stillet under Udvalgsbehandlingen. Jeg haaber, at den højtærede Socialminister vil bekræfte dette.

Jeg anbefaler Lovforslaget til hurtig Vedtagelse.

Jørgen Møller: Efter den Udvalgsbehandling, som Lovforslaget har gennemgaaet i Folketinget, formoder jeg, at der vil være Enighed mellem Parterne her i Tinget om at gennemføre Forslaget, som det nu foreligger. Man imødekommer her Ønsker, som til Dels var fremme allerede under Sagens Behandling i 1932, og jeg føler mig overbevist om, at Loven nu vil vække almindelig Tilfredshed blandt dem, som den skal gavne. Jeg har ganske vist i det stenografiske Referat fra Folketinget set, at Ordføreren for Det konservative Parti under Sagens tredie Behandling har udtalt, at vi, det vil altsaa sige Det konservative Folkeparti, kunde have ønsket noget mere, men jeg kan næppe tro, at det ærede Medlem, skønt han har brugt Ordet „vi“, har talt paa sit Partis Vegne. Jeg formoder, at det mere har været hans personlige Opfattelse. Naar jeg siger, at jeg ikke kan tro det, er det, fordi jeg erindrer den Stilling, Det konservative Parti indtog under Sagens Behandling i 1932.

Med Hensyn til den Merudgift, som Lovforslagets Vedtagelse medfører, nemlig i alt henimod 160 000 Kr., er det jo ikke nogen overvældende Sum, og der er det gode ved Sagen, at den er dalende fra Aar til Aar. Sammenligner man f. Eks. den samlede Udgift paa det Tidspunkt, da den første Lov for de sønderjyske Krigsinvalider var til Behandling her i Rigsdagen, med den nuværende, vil man konstatere, at Beløbet er faldet med mere end det halve.

Forhøjelsen af Enkerenterne finder jeg fuldt ud berettiget. I Bemærkningerne til Lovforslaget staar der, at man har ment, at en Forhøjelse fra 720 til 840 Kr. maa anses for rimelig og som fuldt ud ækvivalerende de Fordele, som tyske Krigsenker efter det oplyste har i Tyskland. Det fremgaar af disse Ord, at der har været foretaget en Undersøgelse af Krigsenkernes Stilling i Tyskland, og jeg tør vel tilføje, at naar en saa samvittighedsfuld Mand som den højtærede Socialminister sætter sit Navn under det, kan man roligt anbefale at stemme for disse Forbedringer. Der vil sikkert heller ikke komme Protester mod, at saadanne Krigsenker, som senere har indgaaet Ægteskab, men hvis Ægtefælle er død, kan faa en Enkeforsørgelse, som dog ikke maa overstige $\frac{2}{3}$ af den normale Enkeforsørgelse. En Betingelse er det dog, at der foreligger Trang. Jeg ser, at den højtærede Socialminister efter Referatet fra Folketinget lægger Vægt paa, at det bliver fremhævet, at Trangen skal være det afgørende. I og for sig er jeg ikke uenig med den højtærede Socialminister i dette, men man kan naturligvis hæfte sig ved Ordet Trang, her kan Anskuelserne jo være meget forskellige. Jeg gaar ud fra, at det vil være Invalidenævnet, som efter at have indhentet Oplysninger gennem Kommunalbestyrelserne eller andre Myndigheder afgør Spørgsmaalet om Trangen.

De andre Punkter i Lovforslaget omfatter Forbedringer for Invaliderne, som dog ikke er af væsentlig økonomisk Art. Ansættelsen i Invalidenævnet af en sønderjysk Læge, der selv har deltaget i Krigen, saavel som Bestemmelsen i Lovforslaget om, at Invaliden kan tilkaldes, naar hans Sag kommer til Behandling, anser jeg for udmærket. I øvrigt mener jeg ogsaa, det vil virke beroligende blandt Krigsinvaliderne. Jeg skal ikke her komme ind paa alle de Anskuelser og alle de Forhaabninger, som Krigsinvaliderne har. Jeg kender dem, idet jeg har deltaget i en Del af de Møder, som deres Repræsentanter